

РЕШЕНИЕ

№ 2330

гр. София, 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 08.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **10001** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцедуралния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Производството по делото е образувано по подадена жалба от В. Й. Ц. срещу Заповед № РВТ20-РД09-82/ 13. 08. 2020 г., издадена от кмета на Столична община, район "В.". В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материално-правните разпоредби.

Ответникът - Кметът на Район "В.", Столична община, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата.

Заинтересованата страна - С. Г. се представлява от адв. Б., която излага подробни аргументи за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е започнало по заявление, вх. № РВТ19-ГР94-4701/

30. 09. 2019 г., допълнено със заявление № РВТ19-ГР94-4701-1 от 28. 04. 2020 г., депозирани от С. Г. Г., в качеството му на собственик на поземлен имот с идентификатор 68134.1972.982, който поземлен имот е идентичен с урегулиран позелен имот XIII-982 от квартал 126 по плана на [населено място], местност „Д. - разширение север”, с искане за издаване на заповед за прокарване на временен път, по трасе на новоотредена по действащ регулационен план задъдена улица при [улица] с о.т. 53 - о.т. 54, за осигуряване на достъп до УПИ XIII-982, кв. 126 от плана на [населено място], район “В.”.

С оспорената Заповед № РВТ20-РД09-82/ 13. 08. 2020 г., издадена от кмета на Столична община, район "В.", на основание чл. 190 от ЗУТ е наредено да се прокара временен път през ПИ с идентификатор 68134.1972.939 и през ПИ с идентификатор 68134.1972.977, представляващи част от новопредвидена от действащия регулационен план задънена [улица] и о.т. 54, с ширина 3, 50 метра и дължина 34,29 метра, за осигуряване на достъп до ПИ, идентичен с УПИ XIII-982, кв. 126 по плана на [населено място], м. „Д. – разширение север“, район В.. Указано е на основание чл. 210, ал. 2 от ЗУТ във вр. с чл. 191 от ЗУТ, след влизане в сила на заповедта да бъде определено и прието обезщетение от лицензирано вещо лице за сметка на собственика на поземления имот, които ще обслужва от временния път.

В хода на съдебното производство е допусната и изготвена съдебно-техническа експертиза, в която вещото лице е посочило, че поземлен имот с идентификатор 68134.1972. 982 по КККР по действащия ПУП на [населено място], местност “Кв. Д. - разширение север”, район “В.” има лице към [улица] - о.т. 54. Посочило е също, че има възможност за друг подходящ достъп до имота - от север и от изток. Отразило е, че временният път следва новопроектираната улица по ПУП и не се засягат заварени сгради и постройки, както и дълготрайни материални активи. В експертизата е посочено още, че има влязъл в сила ПУП по отношение на поземлен имот № 68134.1972.982 - кадастрален, застроителен и регулационен план на [населено място], местност ”Кв. Д. - разширение север”, одобрен със Заповед № РД-09-50-13/ 09. 01.1997 г. и Заповед № РД-09-50-196/ 01 04. 1999 г. на главния архитект на [населено място].

Разпитано в съдебното заседание, вещото лице уточнява, че през имотите, до които също може да се осигури достъп до порцесния имот, няма проектирана улица, като това може да се реализира с промяна на ПУП.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 215, ал. 4 от ЗУТ, поради което е допустима. За да се произнесе по основателността на жалбата, съдът съобрази следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на правомощията му, предоставени със Заповед № СОА17-РД09-622/ 19. 06. 2017 г., издадена от кмета на Столична община. При постановяване на процесната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно-процесуалните правила, които да мотивират нейната отмяна.

Настоящата съдебна инстанция намира също така за безспорно установено по делото, че при издаване на процесния административен акт правилно е бил приложен от административния орган материално-правният закон и изложените в жалбата

аргументи в тази връзка са неоснователни. В съответствие с нормата на чл. 190, ал. 1 от ЗУТ, когато съгласно подробен устройствен план някои урегулирани поземлени имоти имат лице само по проектирани нови улици, преди тези улици да са открити, общината може да прокарва временни пътища, които осигуряват достъп до съответните имоти. Осъществяването на диспозицията на тази правна норма безусловно изисква наличие на главния юридически факт, уреден в нейната хипотеза - съществуване на подробен устройствен план, който е влязъл в сила. Само при наличие на влязъл в сила ПУП, предвиждащ лице на урегулирани поземлени имоти само по проектирани нови улици, които още не са открити, възниква фактическата и правна необходимост от прокарване на временен път до този имот. Съгласно чл. 190, ал. 6 от ЗУТ прокарването на временните пътища по, ал. 1 на чл. 190 от ЗУТ става въз основа на писмен договор между заинтересуваните собственици на поземлени имоти с нотариална заверка на подписите, а при липса на съгласие - въз основа на заповед на кмета на общината. В процесния случай при постановяване на оспорената заповед административният орган се е позовал на чл. 190, ал. 1 във връзка с, ал. 6, предл. второ от ЗУТ.

С оглед на това, за да е допустимо прокарването на временен път през имот с идентификатор 68134.1972.939, за осигуряване на достъп до имот с идентификатор 68134.1972.982, следва да са налице предпоставките по чл. 190, ал. 1 във връзка с, ал. 6, предл. второ от ЗУТ. В цитираните правни норми са визирани три кумулативно дадени предпоставки: 1. съществуване на подробен устройствен план, който е влязъл в сила; 2. урегулирани поземлени имоти по влезлия в сила план да имат лице само по проектирани нови улици, преди тези улици да са открити; 3. липса на съгласие между заинтересуваните собственици за сключване на писмен договор за прокарване на временен път.

От приетите по делото писмени доказателства съдът намира за безспорно, че първата и втора кумулативно дадени предпоставки по чл. 190, ал. 1 от ЗУТ са налице в процесния случай. Със Заповед № РД-08-50-13/ 09. 01. 1997 г. е създадена [улица]. Установява се безсъмнено също така, че имот с идентификатор 68134.1972.982 има лице към новопредвидената [улица] с ширина 3,5 метра и дължина 34,29 метра, като временният път следва новопроектираната улица по подробния устройствен план.

Безсъмнено е също, че липсва съгласие между заинтересуваните собственици за сключване на писмен договор за прокарване на временен път, което е удостоверено с нотариално заверени декларации № 7871/ 05. 11. 2019 г. и № 7872/ 05. 11. 2019 г. при нотариус с район Районен съд - [населено място] /л. 24 и л. 25 от делото/.

Не са налице в процесния случай и други технически възможности за прокарване на временни пътища. Вярно е, че в своята експертиза вещото лице е посочило, че има друг подходящ достъп до имота, но изрично по делото е установено, че през имотите, до които също може да се осигури достъп до процесния имот, няма проектирана улица, като това може да се реализира с промяна на ПУП. Следователно, предложените от вещото лице алтернативни трасета не попадат в хипотезата на чл. 190 от ЗУТ.

Обстоятелството, че жабоподателката е депозирала завление за промяна на ПУП по реда на чл. 134 от ЗУТ, е неотнормено към настоящето производство. На първо място, процедурата по искане за изменение на ПУП-РП в частта, с която се засяга нейният имот, при което да се възстанови първоначалната реглация и улицата – тупик да бъде заличена, е инициирана след издаване на обжалваната Заповед № РВТ20-РД09-82/ 13.

08. 2020 г., издадена от кмета на Столична община, район "В."

На следващо място, ползването на трасето на временния път по никакъв начин не оказва влияние върху процедурата за изменение на ПУП, тъй като при евентуално изменение на ПУП необходимостта от временния път през собствения ѝ поземлен имот ще отпадне. Към момента на издаване на оспорвания административен акт, а и към настоящия момент, трасето, указано в обжалваната заповед, е единственият предвиден достъп по действащ ПУП до имота на заявителя. Обстоятелството, че срокът по чл. 208 от ЗУТ е изтекъл, не обуславя забрана за издаване на заповед по чл. 190 от ЗУТ, а единствено предоставя възможност за предприемане на действия по чл. 134 от ЗУТ, от която възможност жалбоподателката се е възползвала след издаването на обжалваната Заповед № РВТ20-РД09-82/ 13. 08. 2020 г. на кмета на Столична община, район "В."

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че подадената жалбата срещу Заповед № РВТ20-РД09-82/ 13. 08. 2020 г., издадена от кмета на Столична община, район "В." в частта, касаеща ПИ с идентификатор 68134.1972.939 е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена. Жалбата срещу Заповед № РВТ20-РД09-82/ 13. 08. 2020 г., издадена от кмета на Столична община, район "В." в останалата част, касаеща ПИ с идентификатор 68134.1972.977, следва да бъде оставена без разглеждане, тъй като касае имот, собственост на други лица – наследници на Р. М., които не са депозирали жалба. Липсва правен интерес за жалбоподателката да оспорва административния акт по отношение на ПИ с идентификатор 68134.1972.977, поради което производството по делото в тази част следва да бъде прекратено.

С оглед изхода на спора и доколкото от процесуалния представител на ответника е претендирано присъждане на юрисконсултско възнаграждение, то жалбоподателката следва да бъде осъдена да заплати на ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Й. Ц. срещу Заповед № РВТ20-РД09-82/ 13. 08. 2020 г., издадена от кмета на Столична община, район "В.", в частта, касаеща поземлен имот с идентификатор 134.1972.939, собственост на жалбоподателката.

ОСЪЖДА В. Й. Ц. да заплати на Столична община сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на В. Й. Ц. срещу Заповед № РВТ20-РД09-82/ 13. 08. 2020 г., издадена от кмета на Столична община, район "В.", в частта, касаеща ПИ с идентификатор 68134.1972.977, собственост на трети лица, като ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

Решението в частта, с която е оставена без разглеждане жалбата на В. Ц. и производството в тази част е прекратено, може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от съобщаването му.

В останалата част решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е

ИЗГОТВЕНО.

СЪДИЯ: